

ρεύς, ἐγένετο δ' ἔκτοτε γνωστός ὡς εὐγλωττος ἱεροκῆρυξ καὶ συγγραφεὺς δόκιμος. Κεκτημένος ἀνατροπὴν λεπτὴν καὶ χαρακτῆρα συμπαθῆ ὁ Δυπανλοῦ προσετέθη ὡς κατηχητὴς καὶ ὡς ἐφημέριος τῶν Βουρβόνων καὶ κατόπιν τῶν Ὁρλεανιδῶν, καὶ ὡς ἐξομολογητὴς πολλῶν μεγάλων ἀριστοκρατικῶν οἰκῶν τῆς Γαλλίας. Εἰς αὐτὸν ἐξομολογήθη κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς του στιγμὰς ὁ πρίγκηψ Ταλλεϋράνδ, τῷ 1838, ἐδέχθη δὲ ὁ Δυπανλοῦ τὴν μεταμέλειαν τοῦ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀποσκιρτήσαντος διασήμου ἐκείνου διπλωμάτου. Ἐν ἔτει 1841 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ῥητορικῆς ἐν τῇ Σορβόννῃ. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 προχειρίσθη εἰς ἐπίσκοπον Αὐρηλίας. Τότε ὁ Δυπανλοῦ ἐθεωρεῖτο ἐτιῶς σχετικῶς φιλελεύθερος κληρικὸς. Εἶχεν ὑπερασπίσει εὐγλωττος τὸ σύστημα τῆς κλασσικῆς ἐκπαιδεύσεως κατὰ τῆς λύσεως τῶν Ἰησοῦιτῶν, ὑπερμάχει δ' ἐκθύμως τοῦ Γαλλικισμοῦ, τούτεστι τῶν προνομίων τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας κατὰ τῶν Ἑπεραλπέων. Ἄλλ' ἔκτοτε ἤρξατο καὶ αὐτὸς ὑφιστάμενος τὴν φθοροποιὴν ἐπιρροὴν τῆς Ῥώμης. Τῷ 1854 ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, καταπολέμησε δὲ μανιωδῶς ἐν ἔτει 1871 τὴν ὑπόψηφιστάτητα τοῦ ἐξόχου συγγραφῆως Λιτρέ, ἕνεκα τῶν ἀκρων ἀντικαθολικῶν του πεποιθήσεων, καὶ ἀπεχώρησεν ἐπιδεικτικῶς τῆς Ἀκαδημίας μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκείνου. Ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Βατικανοῦ ὁ Δυπανλοῦ ἀντετάχθη εὐθαρσῶς κατὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλανθᾶστου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνακέρυξιν αὐτοῦ ὑπετάγη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς πλειονοψηφίας. Ἐπὶ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἐπεδείξατο ἀξίεπαινον πατριωτικὴν τόλμην. Ὁ Δυπανλοῦ διετέλεσε καὶ πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει τοῦ 1871 καὶ γεροῦσιαστὴς ἀπὸ τοῦ 1875. Ὁ Δυπανλοῦ διέπρεπε ἐπὶ εἰλικρινεῖ λατρεῖα τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἰδίως τῶν ἑλλήνων τραγικῶν, ὧν πολλαὶ τραγωδίαι εἶχον διδαχθῆ ἄλλοτε ἐν τῷ φροντιστηρίῳ τῆς Αὐρηλίας, ἐπιμελεῖα αὐτοῦ τούτου τοῦ ἱεράρχου. Πολλάκις συνηγόρησε καὶ ἔγραψεν ὑπὲρ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τῷ δὲ 1860 ἐδωρήσατο τὰ συγγράμματα αὐτοῦ πρὸς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ῥιζαρίου σχολῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΓΩΝΙΑ Τῆς ΦΩΝῆς ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

Ἐπὶ τῆς παιδείας ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργὸς κ. Α. Bardoux ἀπεθύμουν ἐσχάτως πρὸς τοὺς πρυτάνεις τῶν Ἀκαδημιῶν τὴν ἐπομένῃν ὥραν ἐγκύκλιον. Ἦ μετὰφρασις ἐγένετο ὑπὸ τῆς "Ἐφημερίδος."

Σ. τ. Δ.

Ἡ γεγωνία τῆς φωνῆς ἀνάγνωσις ἐλησμονήθη ἢ παρημελήθη ἐν τοῖς λυκείοις, ἐν ᾧ αὕτη ἐστὶ στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω πόσον ὠφέλιμος εἶναι αὕτη ἡ τέχνη ἐν δημοκρατικῇ κοινωνίᾳ, ἐν λαῷ

αὐτοκυβερνωμένῳ, συζητοῦντι, ἀποφασίζοντι, τελοῦντι συνελεύσεις, συνιστῶντι ἐπιτροπὰς καὶ παντὸς εἶδους συναθροίσεις ποιοῦντι. Οἱ ἀκολουθοῦντες τὰ ἡμέτερα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα θὰ προκληθῶσι βέβαιά ποτε εἰς ἀνάγνωσιν ἐκθέσεως τινος, πρακτικῶν κλπ. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητον νὰ ἀναγινώσκωσιν εἰς τρόπον ὅστε νὰ ἐνοοῦνται;

Ἡ ὑψηλὴ τῆς φωνῆς ἀνάγνωσις δὲν λογίζεται ὡς ὁ μᾶλλον ζωτικὸς τρόπος ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ;

Πρέπει ἐν Γαλλίᾳ νὰ μάθωσιν ἀνάγνωσιν, διότι ὅταν τις γνωρίζῃ ἀνάγνωσιν, γνωρίζει νὰ ὁμιλῇ. Τὴν τέχνην ταύτην, ἣν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν διδασκωμένην ἐν τοῖς λυκείοις καὶ σχολείοις, ἐπίσης τὴν νομίζομεν ἐπωφελῆ καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους αὐτοῦς, ἕνεκα τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς ὑπηρεσιῶν. Ἡ ἀνάγνωσις πράξσεως τινος ἀποφάσεως δημοτικοῦ συμβουλίου δὲν στερεῖται ἐνδιαφέροντος.

Ἀναμφιβόλως ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἐκ τῶν πρώτων γυμνασμάτων τακτικοῦ σχολείου, ἀλλ' εἶναι τέχνη ἥτις ἰδιαίτερος πρέπει νὰ διδάσκηται ὡς καὶ αἱ λοιπαί. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κενοῦ τούτου, ἐνομίσαμεν ὅτι διὰ τὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα ἤτο ἀνάγκη ἐγχειριδίου τινὸς συντόμου, ἐνέχοντος τὰς οὐσίας καὶ τὰς ἀρχὰς μόνον διὰ τ' ἀνώτερα φιλολογικώτερόν τι. Διὰ τοῦ πρώτου νὰ διδάσκηται μόνον τὸ ὠφέλιμον, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ τερπνὸν συγχρόνως. Ἡ ἐξειδικιασμένη ἱκανότης ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τοῦ Ἀκαδημικοῦ Legouvé μᾶς παρέσχεν εὐχαρίστως τὴν συνδρομὴν τῆς. Τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τὸ σύγγραμμά του εἰσὶν ἑτοιμα.

Τὸ μάθημα τῆς γεγωνίας τῆς φωνῆς ἀναγνώσεως θέλει εἶσθαι ὑποχρεωτικόν. Ἐκαστος διδάσκαλος ἐξερχόμενος τοῦ σχολείου θὰ ἐξετάζεται εἰς τοῦτο ἐν τοῖς λυκείοις καὶ σχολείοις θέλει εἶσθαι ἀρετὴ ἢ εἰδικὴ καὶ ἰδίᾳ παράδοσις ῥητορικῆς τὸ τοιοῦτον θέλει εἶσθαι τὰ μάλα ὠφελείας πρόξενον. Πρέπει πρῶτον ν' ἀναγινώσκῃ καλῶς ὁ διδάσκαλος καὶ κατόπιν ὁ μαθητὴς τὸ μάθημα ὅπερ πρέπει νὰ μάθῃ.

Ἡ εἰσαγωγὴ βραβείου διὰ τὴν ἀπαγγελίαν καὶ ἀνάγνωσιν ἐκρίθη ἀναγκαία διὰ τινὰ ἔτη, συνωδὰ τῷ ἐνδιαφέροντι ὅπερ συνδέω μὲ τὴν γεγωνίαν τῆς φωνῆς ἀνάγνωσιν.

Κοινοποιήσατε τὴν παραλαβὴν τῆς παρούσης κλπ.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιουδ.]

3F.

Γογγύζομεν κατὰ τῆς ὑπερηφανείας τῶν ἄλλων, διότι οὐδὲ ἡμεῖς εἴμεθα πάντη ὑπερηφανείας ἀμέτοχοι.

35.

“Ολοι οί άνθρωποι είναι επίσης υπερήφανοι, διαφέρουσι δὲ μόνον κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς τρόπους, καθ’ οὓς τὴν υπερηφάνειαν αὐτῶν ἐκδηλοῦσι.

36.

Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις, ἡ ἅπαντα τὰ ὄργανα τοῦ ἡμετέρου σώματος τοσοῦτον σοφῶς διαπλάσασα, ὅπως καταστήσῃ ἡμᾶς εὐδαίμονας, προσέθηκεν ἡμῖν καὶ τὴν υπερηφάνειαν, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἀπὸ τῆς λύπης, τῆς προσερχομένης ἐκ τῆς γνώσεως τῶν ἡμετέρων ἀτελειῶν.

ΦΑΟΥΣΤ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. . . ΖΑΧΑΡΙΝΟΙ

Ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Ἐκθέσει, ἐν τῷ τμήματι τῶν Καλῶν Τεχνῶν, παρατηρεῖται ἔργον τι Ζαχαρίνου πλείστου λόγου ἄξιον, δῆλον ὅτι εἰκὼν παριστώσα τὸν Φάουστ καὶ τὴν Μαργαρίταν καὶ κατεσκευασμένη ἐκ ζαχαρέως μετὰ πλείστης ὀψης τέχνης καὶ δεξιότητος. Νομίζει τις ὅτι εἶνε χειροτέχνημα κεντητὸν καὶ δὲν δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ὑπομονὴν τοῦ καλλιτέχνου. Πλὴν δὲ τούτου εἶνε ἐκτεθειμένον ἀντίγραφόν τινος ἐν Βιέννῃ ἐκκλησίας ὡσαύτως ἐκ ζαχαρέως, μετ’ ἀπαραμίλλου ἀκριβείας καὶ λεπτότητος ἐπεξεργασμένων πάντων τῶν ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, οἷον τῶν ἐγκάρπων, τῶν ἀστραγάλων κλπ. κλπ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

3.

Δικηγόρος τις υπερασπιζόμενος ἐν δικαστηρίῳ κυρίαν συνειθίζουσαν νὰ κλέπτῃ μικρὰ πράγματα ἐκ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, διῴσχυρίζετο, ὅτι ἡ πελάτις του ἔπασχεν ὑπὸ κλεπτομανίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ὑπόλογος διὰ τὰς πράξεις τῆς.

— Κλεπτομανίας; — ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου — καὶ τί εἶν’ αὕτῃ ἡ κλεπτομανία;

— Φοβερά ἀσθένεια, κύριε πρόεδρε, ἥτις κάμνει τοὺς πάσχοντας ἐξ αὐτῆς νὰ κλέπτωσι.

— Ἄ, ἄ, βλέπω ὅτι εἶνε ἀσθένεια, τὴν ὁποίαν οἱ δικασταὶ πρέπει νὰ ἰατρεύσωσι. Ἡ δὲ συνταγὴ εἶνε φυλάκισις δώδεκα μηνῶν.

4.

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον :

— Δὲν νομίζεις, φίλε μου, ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ συνοδεύσω ἐγὼ τὴν κόρημας εἰς τὸ θέατρον; Ὁλος ὁ κόσμος θὰ τὴν βλέπῃ καὶ θὰ λέγῃ: Ἔτσι ἦτον μιὰ φορὰ καὶ ἡ μητέρα τῆς.

— Ἄν ὅμως, ἀγάπη μου, βλέπῃ ὁ κόσμος τὴν μητέρα, καὶ λέγῃ: Ἔτσι θὰ γείνη καὶ ἡ κόρη τῆς;

5.

Ἰεροκῆρυξ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος, ἐτελείωσε τὴν διδασχὴν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἀδελφοί μου, διότι τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον εἶνε τόσον ἐκτεταμένον» ἐνθουμήθητε ὅτι γυνὴ ὀμιλεῖ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Παρατηρεῖς τοὺς τρέχοντας εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, τοὺς δίδοντας ἐπιστολάς στοῦ Σκούφου! τὸ ἀρχεῖον; Οἱ τόσο αὐτοὶ φακέλλοι τί τάχα περιέχουν; Ἡμέραν νύκτα διατὶ τὸ Κράτος περιτρέχουν; Φαντάζεσαι πὼς θὰ ἴδῃς, ἂν τοὺς ἀποσφραγίσῃς, εἰδήσεις οἰκογενειακὰς καὶ φιλικὰς ἐκχύσεις; Εἰς τὴν τρανὴν πολιτικὴν δοσμένοι ὀλοκλήρους, Γυναίκες, νέοι, γέροντες, οἱ λαϊκοὶ, ὁ κλήρος, Δὲν γράφουν ἄλλο, εἰμὴ ἂν τὸ ὑπουργεῖον πίπτῃ. Καὶ ποῖος φατριάρχης μας τὸν ἄλλον κάτω βίπτει. Καὶ ὡς νὰ ἐπανήρχοντο οἱ παλαιοὶ αἰῶνες, τῆς Ὀλυμπίας, τοῦ Ἰσθμοῦ οἱ ἔνδοξοι ἀγῶνες, Κινεῖται πᾶσα ἡ Ἑλλάς δι’ ἐξ ἐπὶ τῶν Γένους Πολιτικῶς, εἰς τὸ κοινὸν ἀκρωτριάσιμον; Καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν στὰς ἐπαρχίας ὅλας Ἄῤῥ εὐγαίνει σύμμικτος μὲ τύφους καὶ πανύλας. (Ἀλέξανδρος Σούτσος.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γνωστὸν εἶνε ὅτι τὰ ἄνθη κλείουσιν ἄλλα κατ’ ἄλλας ὥρας, ἀλλὰ πὼς γίνεται ταῦτο; Ἰδοὺ πὼς σκέπτεται σοφὸς τις ἄγγλος (sir John Lubbock) πρὸς ἐξηγήσιν τοῦ φαινομένου τούτου. Ὅσα μὲν ἄνθη γονιμοποιοῦνται ὑπὸ νυκτερινῶν ἐντόμων καὶ ὑπὸ τῶν ψυχῶν αἵτινες πετῶσι τὴν νύκτα, οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει ὅπως ταῦτα μὲνωσιν ἀνοικτὰ καὶ τὴν ἡμέραν· τὰ δὲ ἄνθη τὰ γονιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν μελισσῶν, τῶν κηφήνων κλπ., οὐδένα πάλιν λόγον ἔχουσι καὶ αὐτὰ ὅπως ἀνοίγωσι τὴν νύκτα. Τὸ φυτὸν εἶνε ὃν ἐνόργανον τὸ ὁποῖον βλέπει διὰ τοῦ ἄνθους, ὃ ἐστὶ τὸ ἄνθος εἶνε τρόπον τινὰ ὁ ὀφθαλμὸς του. Ὡς τοιοῦτον δὲ ἔχει χρεῖαν ἀναπαύσεως, καὶ ὡς πάντα τὰ ἐνόργανα κοιμᾶται κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπάρξεώς του εἴτε τὴν ἡμέραν εἴτε τὴν νύκτα, ὁ δὲ ὑπνος του ἐκδηλοῦται διὰ κλείσεως τοῦ ἄνθους του. Πάντες δὲ οἱ φυσιολογῶντες συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ ἀναπνοὴ τῶν φυτῶν, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀπορρόφησις τοῦ ὀξυάνθρακος, ἡ ἀποβολὴ τοῦ ὀξυγόνου, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἡ ἀπορρόφησις ὑγρῶν διαφόρων καὶ χημικῶν ἀλάτων καὶ τέλος ἡ διαπνοὴ αὐτῶν ποικίλλουσι κατὰ τε τὰ διάφορα εἶδη καὶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· εἶνε δὲ ἀσθενέστερα μὲν ἐν γένει τὴν νύκτα, ζωηρότερα δὲ τὴν ἡμέραν.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τρόπος διατηρήσεως τῶν γεωμήλων.

Θέσον τὰ γεωμήλα εἰς βαρέλιον ὅσον ἔνεστι στεγνόν, καὶ εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν βυθὸν ἐστρώθησαν ἀρκετὰ ἄχυρα· κλείσει τὸ βαρέλιον καλῶς καὶ τοποθέτησον αὐτὸ εἰς ὑπόγειον, μακρὰν τοῦ ψύχους καὶ τῆς ζέστης. Ὅταν ἀνοιχθῇ τὸ βαρέλιον καὶ ληρθῶσιν ἐξ αὐτοῦ μέρος τῶν γεωμήλων, πρέπει νὰ ἀπλώνεται εἰς τὸ κενὸν μέρος παχὺ στρώμα ἀχύρων ἢ πιτύρων καὶ νὰ κλείσται καλῶς.

1. Διευθυντῆς τοῦ ταχυδρομείου καθ’ ἣν ἐποχὴν (1836) ἐγράφησαν οἱ ἀνωτέρω στίχοι.